Oğlan ve Kaz

Çınar BİBER

Oğlan ve Kaz

Çınar BİBER

Henry kırmızı yağmur çizmelerini giydi ve sarı yağmurluğunun fermuarını çekti. Bugün özel bir gündü: yeşil sırt çantasıyla hayvan barınağını ziyaret edecekti. Cebinde, gördüğü her şeyi yazmak için küçük bir defter taşıyordu. Henry hayvanları severdi ama biraz da heyecanlıydı. Ya hayvanlar onu sevmezse?

Yeşil üniformalı, uzun boylu bir kadın olan Maya, Henry'yi kapıda karşıladı. Yuvarlak gözlükler takıyordu ve uzun siyah örgüleri arkadan bağlanmıştı. 'Sen Henry olmalısın,' dedi yumuşak bir gülümsemeyle. 'Duyduğuma göre harika bir gözlemcisin. Greta adında yeni bir kazımız var, bir arkadaşa ihtiyacı olabilir.' Henry'nin gözleri merakla kocaman açıldı.

Maya, Henry'yi küçük bir göleti olan çimenli bir avluya götürdü. Orada yumuşak gri-beyaz tüyleri olan tombul bir kaz duruyordu. Turuncu bir gagası ve bacağında mavi bir bant vardı. Onları görünce uzun boynunu uzattı ve yüksek sesle 'VAK!' dedi. Henry geri sıçradı ve Maya'nın arkasına saklandı. 'Kızgın gibi geliyor!' diye fısıldadı.

Maya Henry'nin yanına çömeldi ve sakin bir sesle konuştu. 'Greta kızgın değil,' diye açıkladı. 'Kazlar merhaba demek ve birbirlerine yakın kalmak için vaklarlar. O yüksek sesli vaklama seni selamlama şekliydi.' Henry gözlerini kırpıştırdı. Defterine 'vak = merhaba' yazdı. 'Gerçekten mi?' diye sordu. 'Yani bana kızmıyor mu?' Maya başını salladı. 'Sadece arkadaşça davranıyor.'

Henry küçük bir adım öne çıktı. Greta yine boynunu uzattı ve daha da yüksek sesle vakladı. Bu sefer Henry saklanmadı. Onun parlak mavi-gri gözlerini izledi ve tüylerinin kabarık olduğunu fark etti. 'Heyecanlı,' dedi Maya. 'Kazlar hem sesleriyle hem de bedenleriyle konuşurlar. Uzun bir boyun meraklı olduğu anlamına gelir.' Henry başını salladı ve bunu da yazdı.

Tam o sırada Oscar geldi. Kısa gri sakallı ve gözlerinin çevresinde nazik kırışıklıkları olan yaşlı bir adamdı. Kot tulumu ve hasır şapka giyiyordu. 'Bizim gürültücü kızımız nasıl?' diye sordu kıkırdayarak. 'Henry kaz dilini öğreniyor,' dedi Maya. Oscar sırıttı. 'Güzel! Greta'nın keşif yapmak için sakin bir yere ihtiyacı var. Sürüsü yakında geliyor ve kendilerini güvende hissetmek için alana ihtiyaçları var.'

Henry avluya bakındı. Güzeldi ama biraz kalabalıktı. Kapı rüzgârda çarpıyordu ve yol dardı. 'Belki burayı daha sakin yapabiliriz?' diye önerdi Henry. Oscar başını salladı. 'Bu güzel bir fikir. Sakin bir alan kazların kendini güvende hissetmesine yardımcı olur ve güvende olan kazlar mutlu kazlardır.' Henry fikrinin duyulmasından gurur duydu.

Henry ve Oscar birlikte işe koyuldular. Oscar tahta kalasları tutarken Henry onları parlak maviye boyadı. Çarpmayan sessiz bir kapısı olan alçak bir çit yaptılar. Maya sıcak bir köşe için yumuşak saman getirdi. Henry defterini kontrol etti ve 'Kazlar birbirlerini görmeyi sever, o yüzden çitte boşluklar bırakalım,' dedi. Oscar gülümsedi. 'Akıllıca düşünmüşsün, Henry!'

Çalışırlarken Greta paytak paytak yaklaştı. Yumuşakça vakladı, alçak bir 'vak-vak.' Henry dikkatle dinledi. 'Bu sessiz bir vaklama,' dedi. 'Farklı bir şey mi söylüyor?' Maya başını salladı. 'Evet! Yumuşak vaklamalar memnun olduğu anlamına gelir. Yüksek vaklamalar heyecan ya da uyarı demektir. Hızlı öğreniyorsun, Henry.' Henry ışıldadı ve defterine 'yumuşak vak = mutlu' yazdı.

Kısa süre sonra barınaktan başka kazlar geldi. Vaklıyor ve kanat çırpıyorlardı. İlk başta Henry yine endişelendi. Ama sonra hatırladı: vaklamalar sadece konuşmaktır. Hareketsiz durdu ve izledi. Kazlar boyunlarını uzatıp başlarını sallıyorlardı. 'Birbirlerini selamlıyorlar,' dedi Henry. 'Tıpkı Greta'nın beni selamladığı gibi.' Maya ellerini çırptı. 'Kesinlikle!'

Yeni alan hazırdı. Mavi çit neşeli görünüyordu, kapı sessizdi ve saman yumuşacıktı. Henry kapıyı yavaşça açtı. Greta boynunu uzattı ve yüksek sesle vakladı. Henry sıçramadı. 'Merhaba, Greta!' dedi. Greta paytak paytak ilerledi ve diğer kazlar onu izledi. Sakin alanı keşfettiler, birbirlerine yumuşakça vakladılar. Henry'nin içi ısındı.

Greta Henry'ye yaklaştı ve başını yana eğdi. Sonra yumuşak bir 'vak' dedi. Henry diz çöktü ve elini uzattı. Greta parmaklarını nazikçe gagaladı. 'Senden hoşlanıyor!' dedi Maya. Oscar güldü. 'Bir arkadaş edinmişsin, Henry.' Henry'nin aralıklı dişli gülümsemesi iyice genişledi. 'Onun dilini öğrendiğim için mutluyum,' dedi. 'Artık kızgın olmadığını biliyorum. Sadece merhaba diyor.'

O günden sonra Henry Greta'yı sık sık ziyaret etti. Defterini getirdi ve yeni kaz sesleri yazdı. Bir tıslamanın 'geri çekil' anlamına geldiğini, hızlı bir vaklamanın ise 'beni takip et' demek olduğunu öğrendi. Greta'yı anlamak her şeyi daha eğlenceli yapıyordu. Samanların etrafında saklambaç oynadılar ve Greta onu her zaman yüksek bir vaklamayla buldu. Henry güldü ve ona vaklayarak karşılık verdi.

Yağmurlu bir öğleden sonra Henry sarı yağmurluğunu ve kırmızı çizmelerini giydi. Greta yağmuru severdi. Su birikintilerinde sıçradı ve sevinçle vakladı. Henry de sıçradı. 'Sen gürültücü bir arkadaşsın,' dedi, 'ama senden hoşlanıyorum.' Greta çizmesinin bağcığını gagaladı. Henry kıkırdadı. 'Bu senden de hoşlandığın anlamına geliyor, değil mi?' Greta yumuşak bir vak dedi. Henry bunun evet anlamına geldiğinden emindi.

Maya ve Oscar kapıdan izliyorlardı. 'Henry'nin bir yeteneği var,' dedi Maya. 'Dinliyor.' Oscar başını salladı. 'Ve nazik. Her hayvan için iyi bir arkadaş yapan da bu.' Henry onlara el salladı, çilli yüzü parlıyordu. Barınağı daha iyi bir yer yapmaya yardım ettiği için gurur duydu. 'Birbirinizi anladığınızda arkadaşlık daha kolay oluyor,' dedi.

Güneş batarken Henry Greta'ya veda etti. 'Yarın görüşürüz,' diye fısıldadı. Greta boynunu uzattı ve son bir kez yüksek sesle vakladı. Henry de vaklayarak karşılık verdi ve herkes güldü. Eve dönerken Henry öğrendiklerini düşündü. Hayvanları anlamak bizi güvende tutar ve arkadaşlığı daha eğlenceli yapar. Ve bazen, yüksek bir vaklama sadece arkadaşça bir merhabadır.